

VIROLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

DÉU T É UN BASTÓ...

per VINYALS

Ulric tenia salut i una bonica caseta en mig d'uns camps sempre verds i envoltats d'arbres fruiters.

Malgrat tot això, la consciència d'Ulric, no era gaire neta i niava en el seu pit la serpeta de l'enveja.

Volent ampliar les terres, encara que fos prenent-ne d'un veí, una nit sortí secretament amb males intencions

I posant mans a l'obra, s'afanyà a esgratinyar la terra que aguantava la fita partitionera...

de la seva propietat i la d'un altre, i transportà el bloc de pedra unes bones passes més enllà.

Escolats uns quants dies, Ulbric tingué desig d'abastar algunes prunes d'un arbre que s'havia apropiat.

Per tal d'arribar a les branques més altes, on la fruita era força madura, posà l'escala ben dreta.

Ço que féu que amb un moviment massa atrevit, perdé l'equilibri i caigué amb tan mala sort...

que anà a topar de cap en la fita aquella, que la seva ambició havia fet trasllacar de lloc.

La corona de foc

Dibuixos d'en CORNET

Text d'en CLOVIS EIMERIC

Heu's aquí que una vegada hi havia una pobra vídua que tenia un fill molt eixerit. Era treballador, i donava a sa mare tot el que guanyava, és a dir, primer una monedeta de coure al dia; després una d'argent, car ja era mig fadri, i més tard una d'or, perquè ja tenia acabat el fadrinatge. Però el minyó tenia un cervell clar i moltes ambicions. Així és que va dir-li un dia a sa mare:

— Desitjo córrer món, provar la meva sort. «Qui no s'arrisca no pisca», i el Senyor diu: «Ajuda't i t'ajudaré». Tinc grans projectes, i penso fer-me ric... Què hi dieu, mareta meva?

— Fill meu... I em deixaries sola, sense l'ombra dolcíssima del teu amor? Quina riquesa et donarà el món, que no la tinguis en ma falda?

Però el minyó era gosat i volgué marxar de totes passades. Quan petjava el lllindar, sa mare, que no havia deixat

de pregar-li que restés amb ella i de donar-li altres bons consells, volgué abraçar-se als seus peus, per tal de contenir-lo, mes el minyó li donà un cop a les mans a fi d'obligar-la a què el deixés lliure, i en la batzegada li arrencà unes desenes de cabells blanquíssims de sa testa de neu.

La mare llençà un crit de dolor, i el fill marxà; passà mars i més mars, terres i terres, fins a raure a una terra de la que no en sabia ni el nom. Tot seguit va fer-se amo i senyor d'una colla de galifardeus ignorants, i com que ell era intel·ligent, aconseguí recollir grosses riqueses.

Quan va semblar-li que ja en tenia prou, va recordar-se de sa mare i d'aquell crit esgarrifós i volgué retornar a casa seva. Deixà als seus i emprengué el camí de tornada.

Arribà a la ciutat de les violes. Quatre fades eixiren a rebre'l, i li digueren:

— Per la monedeta de coure que guanyaves cada dia i donaves a ta mare, tindràs mil anys de felicitat entre nosaltres.

Se l'endugueren a un paradís, on, per un miler d'anys, fou l'home més feliç de la terra.

Passats els mil anys, tornà a fer camí.

Hores i més hores, dies i més dies. Al cap d'una setmana trobà la ciutat dels clavells. L'esperaven quatre fades argentades, que li digueren:

— Per la moneda de plata que guanyaves diàriament i que donaves a ta mare, tindràs mil anys de felicitat entre nosaltres.

Entre festucs i alegries, el portaren al seu paradís, on foren incontables les seves joies.

Passats els mil anys, tornà a fer camí.

Setmanes enllà, trobà la ciutat de les roses daurades, esperant-lo:

— Per la monedeta d'or que guanyaves de jornal i que entregaves sencereta a ta mare, vina al paradís.

I passà altres mils anys de felicitat mai sospitada.

Passats els mil anys, arribà, per fi, a la ciutat dels escaradots. Allí l'esperaven quatre homes vermells i resplendents. Sostenien damunt d'una safata una corona de ferro roent, que semblava talment de foc.

Sense dir-li paraula, els quatre homes posaren en la testa del minyó la corona de foc.

Penseu els sofriments i la pudor de socarrim!

El minyó vinga llençar ais i crits, però els quatre homes no el planyien, ans se l'enduien a una floresta d'esbarzers, les pues les quals es clavaven despietadament en les carns del dissortat.

No se'n sabia avenir que després d'aquells tres mil anys de felicitat intensa, li vinguessin aquells sofriments inaguantables.

Més mort que viu, preguntà als seus roigs butxins:

— Per què em castigueu així?

— Pel cop que vares donar a les mans de ta mare, quan et retenia prop d'ella, i pels cabells que li vares arrencar en la fugida!

Quins plors el minyó repenedit! Mes la corona de foc pesava, pesava, i no se sabia quan tindria fi el tu ment.

— Quan acabarà aquesta pena meva? — preguntava el minyó.

— Quan un altre fadri com tu deixi a la mare tan cruelment com tu vares fer-ho!

Malestrugament, es veu que a la terra, tots els fills eren amorosos de sa mare.

— I no hi ha cap altra font de perdó? — tornà a preguntar el sofrent.

— El perdó no vindrà de nosaltres, sinó de tu mateix! — respongueren els butxins vermells.

I passaren mil anys. I mil anys més. I mil anys encara! El que sofria el minyó!

Passats cinc mil anys, que ja no podia més, llençà un dia un gemec que trencava el cor:

— Mare, mareta meva!

I com per llei d'encís, la corona va refredar-se, i va tornar-se moral, que semblava ella mateixa curar les cremades del minyó.

Els quatre homes li llevaren tot seguit la corona:

— Vés; torna a casa, que el Senyor s'ha apiadat de tu!

Corregué el minyó a casa seva, on encara hi vivia sa mare, sense, però, que li haguessin tornat a créixer mai més els cabells arrencats.

Va trobar-la resant al peu de la Verge, i sense girar-se,

tot just ell petja el lllindar, va dir la pobra dona:

— Passa, fill meu, i vina als meus braços... El gemec teu va curar-me la ferida!

I mare i fill, rics, foren feliços per sempre més!

GESTES MERAVELLOSES D'EN PIUS GATIUS

Dibuixos de BÉCQUER

(Acabament)

Text d'en CLOVIS EIMERIC

— Sortat qui puga fer-la sa muller!
Cada u afegia, encara, més admiracions a les que deien els altres.

En Pius, en arribar-li el torn, parlà:

— Dieu vosaltres, grans senyors, que els més alts personatges han demenat la mà d'aquesta donzella, sense obtenir-la... Espereu senyors, que surti del palau. La cridaré i veureu com ve a oferir-me un beire d'hidromel

Els nobles, pregueren la fanfarría del minyó per una facècia mofeta d'ell, car ells sempre que el tenien hi reien, prenent-lo per beneïtí i no sabien que en ésser a sa casa, estava ben lluny d'ésser boig. Se'n rigueren; no sabien la sobtilitat d'en Pius i varen dir-li:

— Prou fariem una aposta que aquesta donzella no en farà cap cas de tu. Però, qui juga amb tu? No tens res per perdre!

— No us dongui pena ço. Si perdo, seré el

vostre esclau per sempre, M'empleareu en què vos semb'i bé i faré tot el que em maneü.

Com que el tenien per home de gràcia, i a tots els feia goig haver un bufó, acceptaren l'aposta, pensant que s'hi divertirien.

— S'ha tornat boig, — deien. — Més encara del que ho era de natural. Creu que una donzella tan formosa farà cap cas d'ell! Haurà d'ésser l'esclau de tots i el findrem un dia cada u. Hi riurem força! Que escrigui en aquest

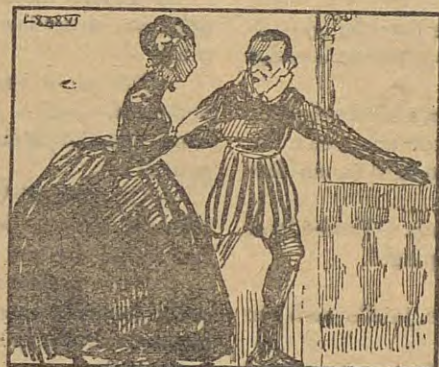

papers tot el que vulgui guanyar de nosaltres? Què hi fa?... També ha de perdre!

I to s li varen donar uns papers, dient:

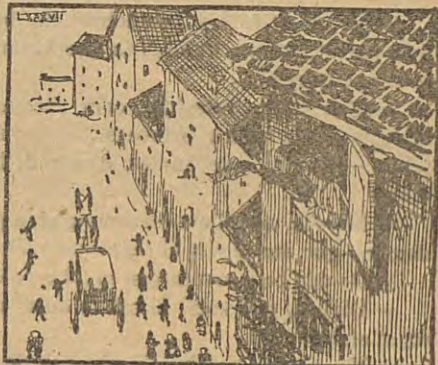
— Posa aquí tant or o tant argent com et doni el gust i la gana; posa-hi palaus, carrosses, cavalls, guarniment, tot el que vulguis!

En Pius va omplir curiosament els papers, segons el que cada noble posseïa i tots firmaven sense cap preocupació. Ell va deixar els

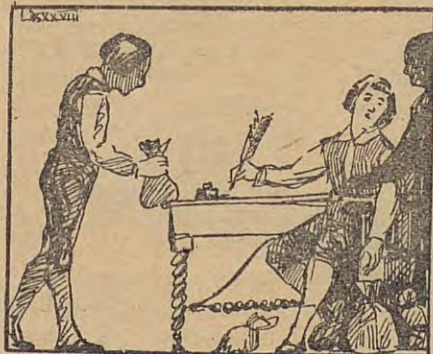
papers en una bossa, escrigué a la vegada el seu compromís de fer d'esclau si perdia i va entregar-ho tot al president del tribunal.

Poc després, veieren a la donzella que tornava del palau. En Pius li féu una senya amb la mà i li cridà que li portes hidromel. Ella davallà tantost de la carrossa, abocà per ses mans l'hidromel a un beire d'or i el presentà amorosament al seu marit.

Aquest prengué l'hidromel, féu pujar a sa muller damunt de la més rica de les carrosses que havia guanyat en l'aposta, ordenà que'l seu servei muntés els millors cavalls i va posar-se en camí al costat de la formosa dona.

Els dignataris, els nobles que havien perdut l'aposta, estaven muts d'astorament. Tenien els ulls blancs de l'emoció i ploraven els seus palaus perduts, les seves carrosses, els

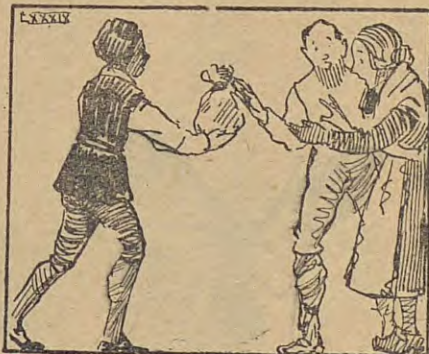
seus cavalls, les seves riqueses desaparegudes.

La sorpresa del sogre fou extraordinària quan veí arribar a son gendre i a sa filla amb tanta pompa. Tot el servei de la casa era a les finestres per a veure tan lluït estol.

El mercader preguntà a en Pius:

— D'on et pervé tanta riquesa?

En Pius digué rient

— Es que he començat a fer-me pagar els deutes que amb mi tenien.

El mercader pensà tot satisfet:

— Ara sí que no es riuràn de les noces, quan es facin assaber a tothom!

No cal dir que els sogres encara varen estimar més a en Pius des d'aquella feta.

Cada dia, en Pius anava a rebre dels que havien jugat amb ell,

grosses quantitats, que varen necessitar anyades per a complir l'aposta. Anà, demés, fent créixer la casa dels sogres i quan aquests moriren, ell devingué el comerciant més ric de la ciutat. Féu doncs també de grans riqueses als seus pares i fou per sempre feliç amb la nova muller, que fou per altra part la més sortosa de les mullers.

I aquí teniu les gestes d'en Pius Gatius!

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUI:
XOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Acabament)

— Així sou el príncep blanc! — exclamà l'Estel·la, com eixint d'un somni. — Déu meu! Jo sí que somniava! Mes no cal que digueu que és a mí que deveu la vostra felicitat.

— Es ben bé a tu que la devem, germaneta inoblidable — va rependre el príncep sense deixar-la acabar.

La Remeiera va voler pendre també part en la conversa, i va dir:

— Ni a ella deveu la vostra felicitat, ni a mí devies la teva malaurança; perquè tot és obra d'Aquell, que és ordenador suprem de totes les coses. Per la meua mà, sapigueu-ho, vàreu ésser encisat; per mà de la meua filla haveu pogut alliberar-vos de l'encís terrible. Que Déu en sigui alabat... Anem, ara, Estel·la. — I féu via cap a la porta.

L'Estel·la anava a seguir-la, però el príncep l'aturà, dient-li:

— Mes jo et vàreig prometre, oh, bona Estel·la, germaneta meua!, que no t'oblidaria i seria un goig per a mí poder recompensar-te.

— Què més puc desitjar com recompensa si us veig feliç al costat de la vostra princesa... — digué tot anant-se'n Estel·la. — Es clar que havieu d'estimar-la tant, si és tan formosa!

— Mercès, gentileta — respongué aquesta. — També jo et demano que em diguis el regal que més te plagui.

— De vós ho acceptaré si així ho voleu.

— Digues, què vols? El millor dels meus joiells serà per tu, si així et plau.

— No, no són pas joiells que voldria — féu tota temerosa Estel·la.

— Què és el que vols, doncs?

Estel·la no ho gosava a dir; mirà vers on era la seva mare, mirà la princesa, i amb el cap cot i tota avergonyida, va dir:

— Voldria... Si em volguéssiu donar un petó d'aquests llavis que han besat el seu front!...

La princesa l'abraçà, dient-li: — De tot cor, poncelleta! — i la besà amb gran efusió.

Estel·la restà com sobtada de tanta emoció, una bona estona aturdida i tota sufocada. Després portant-se la mà a la cara, com si volgués guardar-se avariciosament el petó, va dir:

— Mercès... Ara ja en tinc per tota la vida. — I correngué cap a la porta a juntar-se amb la seva mare.

La Remeiera la rebé compassiva, i abans de marxar, dirigit-se als prínceps, els digué:

— Es el seu cor que deixa entre vosaltres per la vostra felicitat.

— I nosaltres és amb tot el nostre cor que li agraïrem sempre. Veritat, princesa?

— Oh, sí! Sempre, sempre! — refermà Bellamor, mirant-se tota amorosida el príncep.

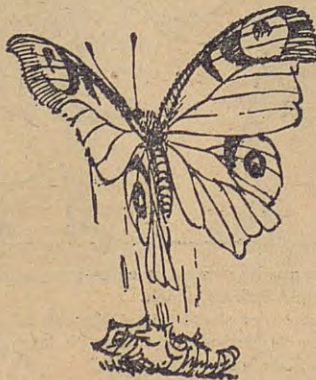
En aquells moments el preceptor, que anava a recollir la princesa, en arribar i veure allí el príncep, exclamà tot sorprès:

— Déu sigui beneït! El príncep blanc! — Però, refent-se ben aviat, afegí: — Ara és l'hora o mai més. — I cridà anant cap a dins del palau del qual sortí immediatament acompanyat el rei.

— Oh, senyor! Veniu, si us plau! No els veieu? Doncs no temeu ja més per la vostra filla, que és aquesta la veritable flor de baladre que ha de tornar-li l'alegria.

La feliç parella ni tan sols va veure res de l'anterior escena; inundats en la seva felicitat no s'adonaven de res del que els voltava; en ells sols començava i acabava tot el seu món. Així el rei i el preceptor varen poder veure com el príncep, prenent una mà de la princesa, l'acompanyava vers el pedris del jardí i oir com li deia amb un llenguatge de fades:

— Bellamor gentil, formosa princesa, llanguia mon cor, de dol i tristesa; ningú no podia, més que jo, sofrir, mes ara, de veure'm a prop vostre ací, qui com jo feliç es podria dir?

Història d'enamorats

Rondalla llarga contada per Clovis Eimeric

Al mestre estilista En Joaquim Ruyra ben humilment.

L'autor.

Els rossinyolets

«El rossinyolet és mort.
Tres dies ha que no canta...»
(Cançó popular)

AMUNT mateix d'un turonet florit de farigoles, hi tenien bastida la casa. Una caseta alegre, blanca, guarnida d'aura i voltada d'un pedricet on pendre-hi l'ombra quan el sol picava, i el sol quan la gelor entumia els ossos.

La Madroneta hi era feliça i l'Andreuet s'hi sentia bé. Casadets de poc, de la casa a l'hort, de l'hort a la casa, i els dies de «bou i arròs», a l'església, no hi havia per aquell marit i muller més cosa dolça al món que l'estimar-se i el treballar la terra.

Menuda i trescadora com una daina, ella. Esprimatxadot i tràfec, ell, enamorat de la vida que duïen i cobejós d'hereu. Ella, es decantava per una pubilla.

— Bé vinga el que Déu envii! — acabaven per dir, cloent la resignació humaníssima amb un petonet fres al o unes pessigolletes fines.

I el que havia de venir, ja havia tirat la lletra, encomanant breçol, i robeta, perquè el rebessin al seu temps amb tota la cura que requeria un nou nat.

Tot ho tenien a punt, tot, tot, menys unes maduixetes que li havien fet goig a la Madrona. Lenys havia somniat de part de matinada i se'n dalia encara a hora de dinar.

— Però, Madroneta...

On trobaré ara maduixes?

— Ai, Andreuet... Amb quin goig regalaria la meua boca amb la seva frescor agre-dolça!

— El bosc és lluny, i atapeït de falzies i brossalla. Com les heuré?

— Anem-hi tots dos, Andreuet... Jo t'apartaré l'herbei i tu les colliràs...

Qui resisteix a una miradeta tendra i a una abraçada tebia i amoixadora? Una pedra, un códol, però l'Andreuet no estava empedreït.

I els dos, ella penjada del braç del marit, corregueren al bosc, on dormien la migdiada les plantes, a l'ombreta dels pins,

refiades de la cleda del sol que les vetllava, escalivant els viranys de més dreuera.

Sota l'ombrí xerrotejava l'ocellada, hi feia refilets el rossinyol, i de tant en tant, una relliscada de pedruscall que rodolava pel pendís, moguda per una perxada de llebre o una gambada de conill... Tant se val! Tot són bèsties que s'assemblen! La Madroneta i l'Andreuet no hi paraven esment. Hi estaven tan avesats a les cançons d'entre el brançatge i pujaven escoltant-se tant el cor que els batgeva alhora com si els dos fossin un, que no en feien cap cas! Prou que n'hi tenien ells de rossinyolets al cor!

En cada massís, l'Andreuet furgava, furgava, però no es veïen les maduixeres i la Madroneta picava de peus, i més d'una farigola n'estava ressentida d'aquell trepig dolorós.

— Anem més bosc endins! — va dir la impacient Madroneta.

I l'Andreuet va obeir-la, car era pel cap més baix, besnet d'Adam, i no era cosa de fer quedar mal a la família!

Dissortadament, al bosc, en la foscor del fullam, encara es feia menys planer el trobar maduixeres. Ja hi eren, ja, però acotxades sota les bardices, on feien niu els joglarets de l'aire, d'aletes d'or, o d'acer, o moradenques, o cendroses, o de tots colors.

I la Madroneta seguia glatint per la fruiteta roja, més entossudida que mai.

L'Andreuet cercava endebades. Hauria dit que les maduixeres es fonien, i si alguna planta arplegava, ja els ocellets l'havien descalçat...

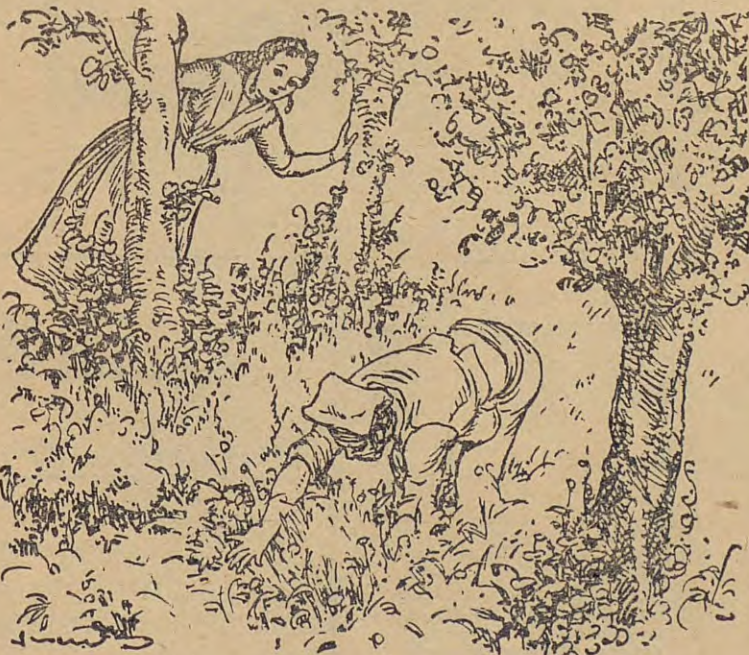
— Com que per aquí hi voleïen més del que cal les aloses que es lleven a punta d'alba i aviat tenen el vestit posat i la

cara neta! — botzinejava l'Andreuet, que s'hauria clavats les ungles al cor, per tal de treure gotes de sang, si la Madroneta les hagués hagut de pendre per maduixes... Quin disbarat, Senyor!

La Madrona somiquejà:

— Ja cremaria el bosc! — féu, arrevoltada pel desig.

— I els ocells, on viuran? — va gosar a respondre l'Andreuet!

(Continuarà)

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 765 — JAUME RODÓ

A mi em plau anà al bosquet
per estar-hi tranqüilet
i passar-hi un bon ratet
tot llegint el VIROLET.

N.º 766 — ANGELINA TOUS

El que a mi més m'agrada
i no faria res més,
és poder ballar sardanes,
al costat del meu promès,

N.º 767 — ANTONI PIQUÉ

Al futbol jugar m'agrada
i em diverteixo força
i quan seré més grandet
jugaré en un club de fama.

N.º 768 — ANTONI VALLÈS

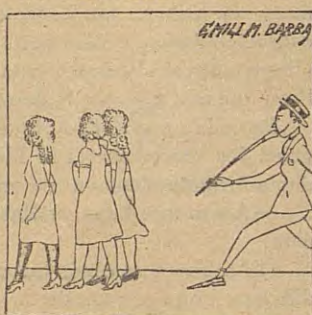
A mi em pauria menjar un biste
i que fos ben rostit
i menjar-me'l a taula
perquè em fes més profit.

N.º 769 — JAUME CATTELVÍ

Com m'agrada la pintura
per això sempre em trobareu
en els llocs de bona finura
que el bon art mereix, deu.

N.º 770 — EMILI M. BARBA

Fer l'«oso» amb forces xicotes
és el meu gran ideal,
encara que em diguin totes
ai, fillet, que ets animall...

N.º 771 — M.ª TERESA CASET

Em plau jugar tot el dia
en camp obert, sens parets;
però em plau amb més follia
repassar els VIROLETS.

N.º 772 — MONTSERRAT BARTA

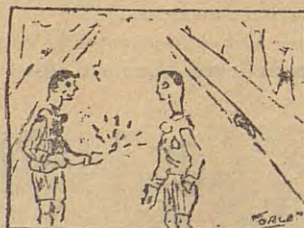
Ma inspiració és de poeta
i fer versos esplendents
prò per no guanyar pessetes
més val anar a prendre el vent.

N.º 773 — LLUIS G. ICART

Què m'agrada? Mai dirieu!
Doncs m'agrada... No ho vull dir!
Qui sap si no us ho creuïeu...
Doncs m'agrada... Beure vi!

N.º 774 — FRANCESC FORCAT

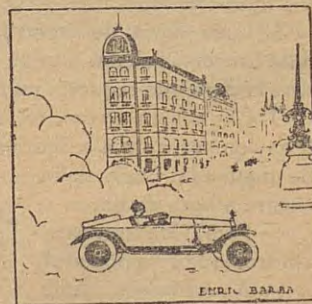
M'agrada molt que arribi
la revetlla de Sant Joan
que és nit de gran bullici
i els petards fan; pim i pam!

N.º 775 — ANTONI BARBA

A mi no m'agrada res
«ols badar per la ciutat»;
fas el «maco», el potentat
i sovint et sents: Pagès!

N.º 776 — ENRIC BARBA

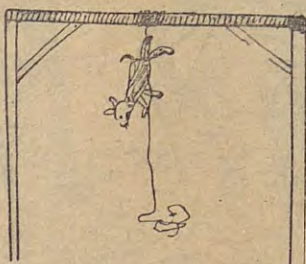
Anant amb auto disfruto
avall pel Passeig de Gràcia,
fent soroll, el «nec», el bruto
i sovint una desgràcia.

N.º 777 — EMILI PRUNA

M'agrada molt escoltar,
música de la sardana,
que a tothom fa recordar
nostra terra Catalana.

N.º 778 — CARLES CIURANA

Lo que més em complaurà
serà conèixer el «fallo»
del concurs, car no descanso
pensant sempre: Qui serà?

VIROLISTES
no deixeu de llegir la molt bonica
HISTORIA D'ENAMORATS
d'En Clovis Eimeric, amb dibuixos del
gran mestre En Junceda, que comen-
ça a publicar-se en aquest número.

UN RETALLET DE CADA COSA

TRENCA-CLOSQUES

On és el conductor a aquest auto?

L'ORIGEN DELS BALLETS

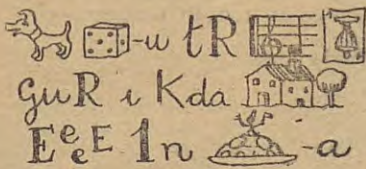
Aquest divertiment coreogràfic no es remunta més enllà de la meitat del segle xv. El primer seria representat a Tortona (Itàlia) en ocasió del casament de Isabel d'Aragó amb un duc de Milà.

Catarina de Medicis introduí a França aquest gènere d'espectacle i el primer ballet fou el de «Circé i ses nimfes», compost per Beaujoyeux i musicat per Vénitien Baif. El cost de la representació ascendí a la suma enorme de 3.600.000 francs.

Les dificultats econòmiques i l'agitació dels regnats de Carles IX i d'Enric III impediren en un gran nombre d'anys l'èxit d'un gènere tan dispendiós, però Enric IV manifesta son gust per aquestes evolucions que van esdevenint cada vegada menys excepcionals. Més de vuitanta ballets foren compostos des de 1589 a 1610 i representats sota la direcció de Sully, qui també hi participava. Lluís XIII, i sobretot Lluís XIV, estimaren apassionadament el ballet, i de 1648 a 1670 el gran rei tenia gust en figurar-hi amb la reina, les princeses, les dames d'honor, etc. Benserade, Lulli i Molière posaren el seu art al servei d'aquest divertiment que era realment cortisà i en el qual les dansarines reemplaçaren les grans dames.

L'home ociós és un rellotge sense brújules: tan inútil si camina com si està parat. — COWPER.

JEROGLIFIC

L'Oriol i la Mercè, han decidit fer una passejada per l'aigua, però no disposen més que d'un cubell. — Em sembla que no ens mourem del mateix lloc i això no seria gaire divertit, objecta Mercè. — Jo tinc una idea, respon Oriol, llegarem el cigne a la nostra em-

ba cació. Veu's ací Oriol lluitant amb l'enorme volatíl acuàtic. L'animal ha comprès que una resistència prolongada li costaria masses cos. Ha resolt tornar-se dòcil però tot té. al el barquet pensa: Si és que us plau la natació, jo vos prometo que quedareu ben servits

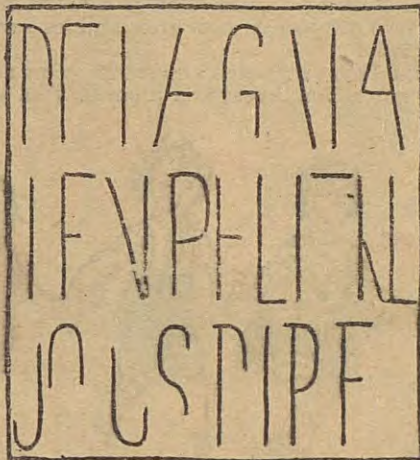
tots dos. Mercè felicita el germa-net. Cada dia ens farem passejar pel cigne. Al mateix instant, aquest executa un capbussó que provoca el naufragi del fràgil vaixel. Nedeu feu com jo — pensa el cigne. Oriol i Mercè són precipitats al riu.

Tal volta aquest naufragi els hauria sigut fatal si el quisso no els hagués salvat. No cal dir que seran un record per a tota la vida, del seu passeig accidentat i del cigne tossut i indomable.

LA LONGEVITAT A FILIPINES

Una informació de la «Prensa associada» ens posa al corrent de què la vila de Taytay, situada a qualques milles solament de Manita, en la província de Rizal, bat el record per la longevitat en les illes Filipines. De l'octubre de 1923 a la fi d'abril de 1924, sis persones qui tenien més de cent anys, han mort, segons les estadístiques, del Pare Dumandau. Una dona, Beneta Gonzaga, morí a l'edat de cent quaranta anys. Tomasa Vivencio, en comptava cent-vint-i-tres, i Maria Roxas, cent-vint-i-nou. Els principals aliments d'aquests centenaris eren peix, llegums i fruites.

LLETRES INACABADES

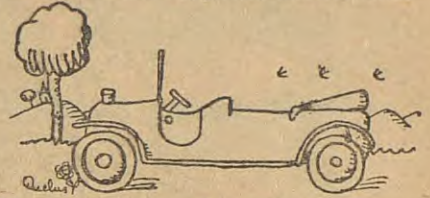
Acabant de dibuixar aquestes lletres obtindreu el començament d'una cançó popular catalana.

LES CARTES EMBRUIXADES

(Joc de mans)

S'agafa una capseta de tamany a propòsit perquè al primer cop d'ull sembli un joc de cartes; en la part inferior, fent de fons, s'hi enganxa una carta, i en la superior una altra que farà de tapadora i estarà enganxada únicament per un dels seus costats. Col·locant a sobre d'elles algunes cartes soltes, es barregen retenint amb el dit la carta que serveix de tapadora i invertint-la sobre la mà d'un espectador; se li diu que aquelles cartes te-

nen, per art de bruixeria, poder per a fer sortir una sorpresa meravellosa.

Llavors es bufa, s'obre la tapadora i es fa caure sobre la mà de l'espectador estupefacte un ocelllet, un ratolí, un anell o qualsevol altre objecte per l'estil.

Un filòsof ha dit, parlant de les dones:

«Hi ha tres coses de les quals una bona dona deu semblar-s'hi en un punt i no deu semblar-s'hi en un altre: Així, deu semblar-se al caragol que guarda constantment la seva casa, però no deu fer com ell, que tot lo que la casa conté s'ho tira a l'esquena. També deu semblar-se a un tornaveu, que no parla més que quan un l'interroga, però no deu fer com ell, que procura sempre dir el darrer mot. En fi, deu ésser com el rellotge de la vila, d'una exactitud i d'una regularitat perfecta, però no deu pas, com ell, de fer massa soroll perquè la senti tot el poble...»

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

Solucions al número passat

Al jeroglific: *Mentre cantis no mengis cigrons.*

E N P E R E T

Text i dibuixos per LOLA ANGLADA

(Acabament)

LA fresqueta matinera convidava a caminar i quan el sol banyava en ple les muntanyes, En Peret veia la seva caseta molt lluny. En Tom portava la devantera aixecant les perdis al seu pas i el xaval li deia: — Tens raó d'estar content, avui. Molts nens estaran també satisfets com tu i brincaran d'alegria perquè jo els donaré ampar. Tu saps bé que l'hort del pare és molt gran amb les seves cols que hi creixen i les mongeteres i les fruites que hi haurà aquest istiu!

Arribat el migdia, En Peret i En Tom caminaven amb companyia d'alguns infants que seguien dalerosos de gaudir de les promeses de benestar que el bon Peret havia promès. Y en caure la tarda, En Peret tornava a la

masia amb un rialler estol d'infants, de grans i xics, que hom hauria cregut un petit cor d'àngels baixat del cel.

En arribar a l'hort, de cara a la bella masia, En Peret els digué:

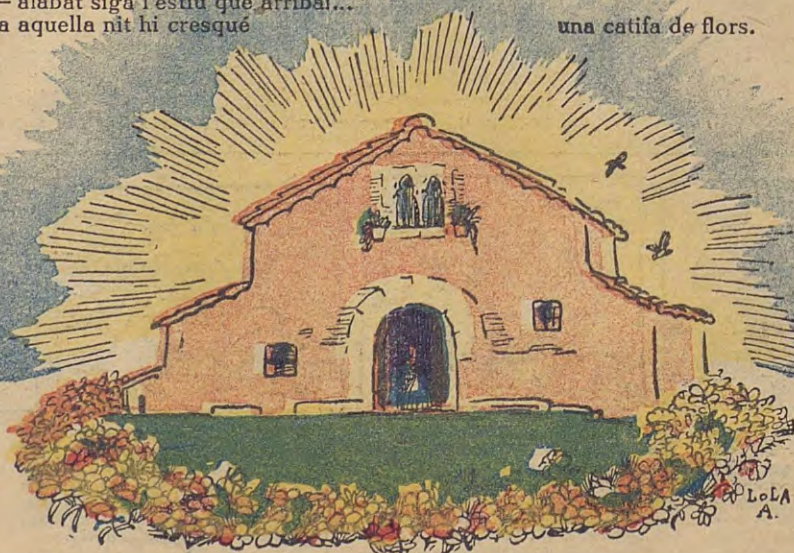
— Mireu, menjarem pomes camoses i peres d'hivern i ens guarnirem les orelles de cireres vermelles. Dormireu a casa i a l'hivern calentarà vostra cambra l'encens de la llenya cremada a la llar, que a les vetlles hi farem torrades. Com us plaurà de viure amb mi, amb en Tom i el pare i la mare! No sofrireu ja més; mireu l'hort que és gran i que preciosa n'és la casa! Entreu, veniu!... — Com estol d'ocells, els infants pobrics cridaven de joia i corrien i saltaven per l'era i pel pati.

— Mes escolteu — els advertí. — Aquesta nit vulgau-la passar aci, que la nit convida; passeu-la al pati, i en clarejar el dia prepareu la gran sorpresa, que jo baixaré amb els pares. Agafadets de mans volteu el pati, que matí matinet en obrir les portes serà això una gran meravella per a ells, engalanat com serà d'infants!

A trenc d'auba el cancell de la masia s'obria. La veu de la masovera es deixà sentir com ocell matiner: — Bon Déu! — exclamà — alabat siga l'estiu que arribà!

Entorn de la masia aquella nit hi cresqué

una catifa de flors.

Lola
A.